

ОЗНАКИ ЗНАМЕНІЯ ВРЕМЕНИ № 2 (107) 2019

ЧАСУ

ЗА МЕЖАМИ ПІЗНАННЯ:

*чи можна дізнатися
майбутнє?* — с. 4

Здоров'є
тіла і душі

— с. 24

Крапля, яка
врятувала життя

— с. 26

Обман, що
дорого коштує

— с. 42

СЛОВО РЕДАКТОРА

Що може бути небезпечного в тому, щоб дізнатися, що чекає вас попереду? Проблема полягає в джерелі інформації. Кожна мисляча людина розуміє, що самі ми не можемо дізнатися те, що нас очікує.

Отримати інформацію про майбутнє можна лише з двох джерел: або від Творця, Котрий справді знає майбутнє, або ж із вуст Божого ворога, який пропонує свою версію розвитку подій.

Сатані однаково, яким чином людина налагоджує з ним контакт, головне – щоб вона цілком підкорилася йому. Він використовує цікавість, прагнення до досконалості, людське горе, аби тільки жертва потрапила до його тенет.

Чи не краще дозволити Господу бути нашим радником щодня, ніж запрошувати Його, коли життя вже зруйноване і диявол здобув над нами перемогу?

Христос сказав: «Я є дорога, і правда, і життя». Бог – Творець і Викупитель – доступний кожному. Він ніколи не приховує від людини те, що їй потрібно знати для щасливого життя.

Тільки Йому відома доля кожної людини. Людству не дано передбачати події завтрашнього дня, але Слово Боже відкриває принципи, дотримуючись яких, ми можемо зробити своє життя довгим і щасливим: ***«Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст; але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі»*** (І. Нав. 1:8).

2 Слово редактора**4 За межами пізнання:
чи можна дізнатися майбутнє?**

Люди здавна намагаються дізнатися своє майбутнє шляхом ворожінь. Більшість із них не вбачає в цьому нічого поганого. Справді, що може бути небезпечного в тому, щоб дізнатися, що чекає тебе попереду? Проте проблема полягає в джерелі інформації. Кожна мисляча людина розуміє, що самі ми не можемо дізнатися майбутнє, адже навіть прогноз погоди на тиждень буває неточним.

8 Історія кінця світу

Чи відома точна дата Другого приходу Христа?

10 Видення и сны

Сегодня люди часто рассказывают о том, что видят вещи сны, получают видения, переживают «внетелесный опыт», утверждая, что видели Бога или умерших родных живыми на Небе либо же побывали в аду и наблюдали мучения людей.

Что говорит об этом Библия?

12 Біолюмінесценсія**14 Легше розщепити атом****16 Когда надеяться не на что****18 Окултизм**

Що таке окултизм? Звідки він походить? Чому окултизм користується такою популярністю?

Якщо звернутися до історії та Слова Божого, можна знайти відповіді на ці запитання.

21 Случай с Библией**22 Собі чи людям?**

Життєвий досвід Джона Девісона Рокфеллера – першого в історії долларового мільярдера.

24 Здоровье тела и души**26 Крапля, яка врятувала життя****28 Когда нет сил простить****31 Під шаманські бубни**

Вплив сучасної музики сьогодні недооцінюють, проте саме вона є ключем до розуміння багатьох проблем нашого суспільства.

34 Почему небо голубое?**35 Удивительная радуга****36 «Маленькі вчителі»,
або Чого діти вчать батьків**

Часто діти виступають у ролі вчителів, навчаючи батьків, якими їм потрібно бути. Щойно ви почнете сприймати дитину як учителя, як зауважите, що вона сама говоритиме, якими вам необхідно бути.

39 Непростительный грех**42 Обман, що дорого коштує**

Левову частку ліків на нинішньому фармацевтичному ринку сьогодні становлять гомеопатичні препарати, створені на основі звичайних лікарських рослин (фітогомеопатія), мінералів, ароматних олій тощо. Що це – дієвий природний засіб чи розрекламоване плацебо?

46 Розсудливість жінки

**Відповідальний за випуск
директор видавництва**
Василь Джулай

Головний редактор
Лариса Качмар

Відповідальний редактор
Інна Джердж

Редакційна колегія:
С. В. Носов
В. С. Велечук
Г. М. Безкровний

Богословська експертиза:
Ігор Корещук

Коректура:
Ганна Борисовська
Інна Джердж

Дизайн та верстка:
Артур Аптер

Фотографії:
ru.depositphotos.com

Відповідальна за друк:
Тамара Грицюк

lifesource.com.ua

Реєстраційне свідоцтво
№ 51 КВ від 10 вересня 1993 р.
Формат 60х84 1/8.
Папір крейдований.
Офсетний друк.
Ум. друк. арк. 5.
Наклад 2100 прим.

Адреса редакції:
04071, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10-а
Телефон: 467-50-68

© 2019, журнал
«Ознаки часу»

Редакція залишає за собою право друкувати матеріали в дискусійному порядку, не поділяючи поглядів автора, а також право редагувати і скорочувати тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються. Оголошення, реклама та листи дописувачів друкуються мовою оригіналу. Листування ведеться лише на сторінках газети. Відповідальність за зміст статей несе автор.

ЗА МЕЖАМИ ПІЗНАННЯ:

*чи можна дізнатися
майбутнє?*

Люди здавна намагаються дізнатися своє майбутнє шляхом ворожінь. Більшість із них не вбачає в цьому нічого поганого. Справді, що може бути небезпечного в тому, щоб дізнатися, що чекає тебе попереду? Проте проблема полягає в джерелі інформації. Кожна мисляча людина розуміє, що самі ми не можемо дізнатися майбутнє, адже навіть прогноз погоди на тиждень буває неточним.

Отримати інформацію про майбутнє можна лише з двох джерел: або від Творця, Котрий справді знає майбутнє, або ж із вуст Божого ворога, який пропонує свою версію розвитку подій. Дослідимо шість основних причин, чому люди звертаються до темних сил за інформацією про майбутнє, і побачимо, які наслідки цього.

1

БІЛЬ ВТРАТИ

Коли смерть забирає того, хто був дорогий серцю, людина часто відчуває провинку й докори сумління, думаючи, що з її боку не все було зроблено чи сказано правильно. Цю ситуацію використовує сатана, спонукаючи її звернутися до темних сил і, викликавши «дух покійного», виправити свою помилку.

Насправді сатана сам з'являється в образі померлого, вводячи людину в оману. Біблія конкретно говорить християнам: **«І коли скажуть вам: Зверніться до викликачів померлих і до чаклунів, до шептунів і черевомовців, тоді відповідайте: чи не має народ звертатися до свого Бога? Чи запитують мертвих про живих? Звертайтеся до закону і одкровенень. Якщо вони не говорять, як оце слово, то немає в них світла»** (Ісаї 8:19, 20).

2

ЗАРАДИ РОЗВАГИ

Такі мотиви здебільшого в молоді, яка завжди прагне чогось такого, що

лоскоче нерви. Диявол намагається представити ворожіння як безневинну забаву. Крім того, як молодь, так і людей зрілого віку він запрошує наслідувати тих, хто дотримується модних тенденцій і має «широкий» світогляд.

Коли ми заграємо з гріхом, спочатку здається, що «все під контролем», а коли хочемо його залишити, виявляється, що він нас міцно тримає. Смертельно небезпечно загравати з тим, хто бажає нам зла та значно сильніший за нас...

3

ІНТЕРЕС ДО ТАЄМНИЧОГО

Збуджуючи інтерес людини до всього таємничого, ворог штовхає її до того, щоб вона усвідомлено переступила заборонену межу. Він нав'язує їй своє гасло: «Мета виправдовує засоби». Тобто неважливо, у який спосіб здобути знання, головне – ними володіти. Так згрішив і загинув цар Саул, котрий звернувся до ворожки (див. 1 Сам. 28; 1 Хр. 10:12-13).

Якось я прочитав про жадливого злочин: юнак розстріляв на вулиці вісім людей. Коли в нього запитали про причину скоєного, він відповів: «Я хворію на хронічний туберкульоз, а єдине місце, де можна отримати безоплатне лікування, – це в'язниця. Тому я зробив усе можливе, щоб туди потрапити...»

Боже Слово запрошує зайняти позицію: **«Господи, серце моє не пишнилось, і очі мої не підносились, і я не ганявся за речами, що більші й дивніші над мене!»** (Псал. 131:1). ➔

4

ЖАГА ДО ВЛАДИ

Люди прагнуть здобути доступ до таємних знань, думаючи, що вони отримають владу й зможуть керувати долями інших або й усім світом.

Парадокс у тому, що часто керувати долею інших людей зазвичай бажають ті, хто сам є невільником зла:

«Вони обіцяють їм волю, а самі є рабами тління; бо хто ким переможений, той тому і раб»

(2 Петра 2:19).

5

БАЖАННЯ ОТРИМАТИ ФІЗИЧНЕ ЗЦІЛЕННЯ

Не довіряючи офіційній медицині, людина вирушає на пошуки чогось нетрадиційного. Її повідомляють про наврочення та пристрій, які потрібно зняти. Насправді за допомогою нечистої сили такі «цілителі» або переносять хворобу з однієї частини тіла на іншу або лише частково

«виліковують» пацієнта, щоб той отримав фізичне полегшення й став залежним від лікарів, за якими стоїть сатана.

Ангел-відступник сам є джерелом будь-якої хвороби, він не може повстати проти себе, тому лише імітує одужання. Тож християнин має поставити собі запитання: **«Хіба в Ізраїлі нема Бога, що ви йдете питати Ваал-Зевува, екронського бога?»**

(2 Цар. 1:3).

6

ПРАГНЕННЯ ДО ЩАСТЯ

Диявол використовує природні бажання людей, нашіптуючи: «Твоїх зусиль недостатньо, потрібно трохи відкоригувати твою карму».

Замість радості людина отримує тимчасові розваги, замість душевного миру – скороминущу ейфорію від наркотичних засобів, після якої настає ще більша депресія. Однак без Бога не існує правдивого щастя:

«Стережіться, щоб не був серед вас чоловік або жінка, або рід, або плем'я, що серце його сьогодні відвертається від Господа, Бога нашого, щоб піти служити богам цих народів, щоб не був серед вас корінь, що вирощує їдь та полин, щоб не було, що коли він почує слова цього прокляття, то поблагословиться в серці своїм, говорячи: Мир буде мені, хоч і ходитиму в сваволі свого серця»

(П. Зак. 29:17, 18).

СУМНІ НАСЛІДКИ

Звертаючись до сатани по допомогу й використовуючи запропоновані ним засоби, людина ризикує власною душею, а наслідки цього катастрофічні. Її духовному світові загрожують одержимість і духовна сліпота.

Спілкування з лукавим спотворює систему цінностей людини. А той, хто не має чітких духовних принципів, потрапляє в рабство залежностей і людських пороків. Такі зміни в душевній сфері призводять до фізичної деградації й навіть передчасної смерті.

БІБЛІЯ ПРОПОНУЄ РЕАЛЬНИЙ ВИХІД

Святе Письмо дає людині змогу зазирнути в майбутнє, оскільки містить безліч пророцтв про долю нашої планети. Такі історичні події,

як народження, життя та смерть Ісуса Христа, падіння Римської імперії, відступництво в християнській церкві, були передбачені в Біблії за багато століть до того, як вони відбулися.

Тільки Богові відома доля кожної людини. Людству не дано передбачати події завтрашнього дня, але Слово Боже відкриває принципи, дотримуючись яких, ми можемо зробити своє життя довгим і щасливим: **«Нехай книга цього Закону не відійде від твоїх уст; але будеш роздумувати про неї вдень та вночі, щоб додержувати чинити все, що написано в ній, бо тоді зробиш щасливими дороги свої, і тоді буде щастити тобі»** (І. Нав. 1:8).

ІСТОРІЯ КІНЦЯ СВІТУ

Найпершою відомою нам імовірною датою кінця світу був 666 рік, який пов'язували із числом звіра. Християни чекали кінця світу цілий рік. Проте Армагедон так і не настав. Отож вирішили очікувати 999 року. Проте й тоді прогнози виявилися хибними.

1000 РІК

Красива дата була затьмарена очікуванням кінця земного життя. Як зазначають літописці тих часів, усю Європу охопили паніка та жах. Люди кидали роботу, днями відмолювали гріхи в церквах, роздавали майно, ховалися в монастирях. Кожний звук грому розпалював тривогу, а черво-

ний дощ в Аквітанії та метеорит, що впав у Англії, не на жарт налякали світ.

1603 РІК

Монах-домініканець, письменник та астролог Томазо Кампанелла передбачав, що саме цього року Земля зіткнеться із Сонцем. Цього не трапилося, проте до кінця життя (а помер монах 1638 року) його вважали віщуном майбутнього. А брав за основу він книгу Христофора Колумба. Мореплавець написав «Книгу пророцтв», у якій прирік Землю на знищення 1658 року. Та його пророцтва не збулися.

1666 РІК

Люди масово продавали майно, віддавали гроші біднякам чи церквам, ішли до монастирів

відмолювати гріхи. А в Англії якийсь пророк лякав усіх великою пожежею, яка нібито очистить Землю. Припинити безлад вдалося тільки після арешту провісника-невдахи.

1910 РІК

Ще одна прогнозована дата – 18 травня 1910 року. Перший власне «науковий» кінець світу. Європу знову охопила паніка. Астрономи заздалегідь розрахували, що Земля має пройти крізь хвіст комети Галея.

Утім, 1835 року шляхом спектрального аналізу було встановлено, що в складі

кометних атмосфер містяться молекулярні полоси ціану, чадного газу та інших сполук, більшість із яких отруйна для людини. Тому світ швидко облетіли чутки про отруєння земної атмосфери шкідливими для здоров'я людей кометними газами. Одразу ж знайшлися винахідливі громадяни, які здогадалися запустити в продаж ампули з «протиотрутою». У газетах обговорювали, що ж буде із Землею, чи загине все її населення від отруєння газами, чи будуть епідемії, оскільки, можливо, на кометі є невідомі для Землі бактерії.

2012 РІК

2012 рік – черговий Армагедон – кінець календаря майя, а точніше 5126 рік річного циклу «час п'ятого Сонця». Передбачалося, що

сама Сонячна система стане якимось боком до галактичної осі, сплоснуться всі космічні цикли, відбудеться зміна полюсів і настане триденне затемнення. Паніка була масовою, процвітав продаж місць у бункерах та ковчегах, а жителі мегаполісів розкупили сірники, консерви та свічки «про всяк випадок».

Точна дата Другого приходу Христа невідома: **«Про той же день і годину не знає ніхто: ані небесні ангели, ані Син, а тільки один Отець»** (Матв. 24:36). Проте Ісус дав ознаку кінця часу: **«І це Євангеліє Царства буде проповідане по всьому світі на свідчення всім народам, – і тоді прийде кінець»** (Матв. 24:14).

Наявність підробок якраз і свідчить про існування оригіналу, тому Прихід Христа неодмінно настане.

Тож нехай наше життя свідчить про те, що ми любимо й очікуємо Христа, а Його Слово буде нашим дороговказом.

ВИДЕНИЯ И СНЫ:

*можем ли
мы доверять им?*

Сегодня люди часто рассказывают о том, что видят вещие сны, получают видения, переживают «внетелесный опыт», утверждая, что видели Бога или умерших родных живыми на Небе либо же побывали в аду и наблюдали мучения людей.

Подобное случилось несколько лет назад с одним нейрохирургом. Он пострадал в авиакатастрофе, и было объявлено, что его головной мозг умер. До аварии мужчина не был христианином, однако во время операции, когда врачи пытались спасти его жизнь, он пережил якобы «внетелесный опыт», «отправившись с ангелом» сначала на Небо, а потом в ад.

Когда функции его мозга чудом восстановились и он вышел из наркоза, то поспешил поведать свою удивительную историю другим. Позже он написал бестселлер о жизни после смерти. Однако проблема в том, что его история о путешествии на Небо и в ад не согласовывается с Писанием

(Еккл. 9:5, 6, 10). Но из-за пережитого сверхъестественного опыта, а также благодаря тому, что его головной мозг вернулся к нормальному функционированию, многие люди воспринимают такие видения и откровения как истину, ставя их выше Слова Божьего.

Еще один необычный случай произошел с маленьким мальчиком, что привлекло внимание сотен тысяч христиан. По мотивам этой истории в Голливуде даже был снят фильм «Небеса реальны».

Четырехлетний Колтон, сын пастора из Небраски, во время операции пережил клиническую смерть. За это время он, по его словам, «побывал» на Небесах, «встретился» со старшей сестрой,

которой не было суждено родиться из-за выкидыша, а также «увидел» своего умершего прадедушку. После операции Колтон рассказал все своим родителям, описав детали, которых он не мог знать, и поведав много удивительных фактов от двух членов своей семьи, якобы находящихся на Небесах.

Насколько бы поразительными ни были откровения Колтона, это противоречит Библии. Слово Божье говорит: **«Мертвые ничего не знают... Нет им более части вовеки ни в чем, что делается под солнцем»** (Еккл. 9:5, 6). Также Библия учит: бессмертие дается не после смерти, а при всеобщем воскресении нетленных тел в конце земных времен (Рим. 2:6, 7; 1 Кор. 15:52). Единый имеющий бессмертие – это Бог (1 Тим. 6:16).

Однако большинство христиан сегодня верит в то, что душа бессмертна и после смерти человек сразу же отправляется либо в рай, либо в ад (некоторые же считают промежуточной фазой еще чистилище). Но люди не понимают, что это заблуждение ведет их к еще большему обману, который готовит сатана.

Хотя время от времени Бог действительно вмешивается в ход событий сверхъестественным образом, но мы не должны забывать, что дьявол также способен творить

чудеса и использовать сверхъестественную силу. Вот почему видениям, снам и другим опытам нельзя верить настолько, чтобы отвергнуть библейскую истину. Неважно, насколько захватывающей может быть история или какие чувства человек испытывает при этом. Если что-то противоречит простым истинам Священного Писания, мы не должны принимать это. Если чудеса от Бога, они не могут противоречить Библии (см. Мф. 7:21-23; Мк. 13:22; 2 Фес. 2:9, 10; Откр. 13:13, 14; 16:14). Мы должны крепко держаться за Слово Божье, иначе можем погибнуть навеки, потому что с дьяволом заигрывать опасно.

«Вскоре мы столкнемся с последним великим обманом. Антихрист будет перед нашими глазами творить свои чудеса. Подделка будет так похожа на проявление силы Божьей, что только с помощью Священного Писания можно будет отличить истину от лжи. Каждое чудо и каждое утверждение нужно испытывать библейским свидетельством» (Э. Уайт. Великая борьба. С. 593).

У сатаны есть намеченный курс, но его время на исходе. Враг знает: если ему удастся заставить христиан поверить в сверхъестественное и чувственное, они будут готовы к его самому большому обману, когда он примет обличие Христа. Но Иисус сообщает нам, что на самом деле будет происходить при Его возвращении (Откр. 1:7; Мф. 24:24-27). Если мы исследуем Библию и в искренней ежедневной молитве просим о Его мудрости и силе, никто не сможет обмануть нас.

БІОЛЮМІНЕСЦЕНЦІЯ

Оч Геррі Свенсон

Науці відомі факти про природну схильність мікроорганізмів захищати себе. Басслер, науковий дослідник з Університету в Принстоні, виявив, що бактерії «розмовляють» між собою.

Схилившись над столом у лабораторії, Бонні обережно стрясав скляне блюдо з морською бактерією – і з нього відразу ж почало здійматися синє полум'я. Басслер пояснює: коли бактерія одна, вона не може палати. Вона справді посилає хімічні сигнали іншим, щоб утворити власне «коло спілкування».

Раптом вони загораються й починають взаємодіяти як єдиний організм. Це дивовижне явище дало підстави для важливого відкриття: бактерії мають власну універсальну мову. Та постає запитання: чи може з'явитися полум'я, якщо бактерії, які контактують між собою, належать до різних видів і мають різну біологічну активність? Ні, у всіх них є однакова хімічна речовина, що сприяє процесу «спілкування». Отже, учені могли б запобігти згубним наслідкам, викликаним бактеріями деяких видів, якби втрутилися в їхнє «спілкування»

Комунікація бактерій перегукується з історією, записаною в книзі Буття. Її фабула така: Господь змішав мову людей, які будували Вавилонську вежу. Будівництво припинилося, і «розпорошив їх звідти Господь по поверхні всієї землі, – і вони перестали будувати те місто» (Бут. 11:8). Радикальне рішення!

Проведемо паралель з нашим часом. Чимало людей ще нехтує Божими обітницями, хапаючись за безнадійні способи спасіння. Увесь Усесвіт виявляє до нас зацікавленість, оскільки Христос заплатив за людство високу ціну.

К. С. Льюїс описав різуче пере-втілення Христа, Котрий прийшов на нашу Землю, як «нешанобливу доктрину». Бог принизив Себе. Він прийняв людську природу, був на нашій грішній Землі й повернувся на Небо.

Втілення є однією з найнезбагненніших таємниць у Всесвіті. Христос постраждав, тому що любить нас, це був єдиний спосіб нашого спасіння. Господь пожертвував власним Сином, щоб спасти нас. *«Ми пізнали любов з того, що Він поклав Свою душу за нас...»* (1 Івана 3:16). Ісус не просто спас, Він проявив Свій досконалий характер.

Цю подію багато теологів розглядає як теодицею – виправдання характеру Бога перед лицем Усесвіту. Бог виправдовується, хоч не існує такого суду громадської думки, перед яким Бог повинен це робити.

Наша місія полягає в тому, що ми маємо свідчити світові про Божу любов і надію, яку Він дає. Е. Уайт писала, що жителі Всесвіту очікують, коли послідовники Христа відображатимуть небесне світло на Землі. Завдяки Святому Духу ми можемо стати яскравим світлом проголошованої істини, розсіюючи морок того небезпечного шляху, яким прямують люди.

ЛЕГШЕ РОЗЩЕПИТИ АТОМ...

Наш світ сповнений усіляких забобонів. Деякі з повір'їв, що сягають глибини віків, живуть і у свідомості сучасних людей. Значна кількість забобонів і стереотипів стосується Бога й церкви. Наприклад, існує думка, що релігія суперечить науці або ж що церква вимагає повного зречення світу та будь-яких зв'язків з ним. В уявленні деяких людей Бог постає жорстоким правителем, що намагається карати, а не милувати. Вони вбачають у Ньому суворого вчителя, котрий повчає, як жити, вишукуючи недоліки. Проте як так трапилося, що в людей склалася така хибна думка про Бога?

ВТРАТА ДОВІРИ

25 липня 2000 року в Парижі сталася трагедія. Під час зльоту з аеродрому «Шарль де Голль» розбився літак «Конкорд». Не пролетівши й двох кілометрів, він упав на невеличкий готель. Загинуло 100 пасажирів, 9 членів екіпажу та 4 відвідувачі готелю. Цей літак, здатний розвинути швидкість понад

2 000 км/год, називали «королем неба». Протягом 30 років експлуатації апарати цієї моделі не зазнали жодної аварії. Утім, коли трапилася трагедія, думка про них кардинально змінилася.

Експлуатацію таких літаків призупинили до з'ясування причин аварії. Понад рік тривало розслідування, у підсумку встановили: причиною трагедії стала не технічна несправність,

а металева деталь іншого літака, котра лежала на стартовій смузі. Під час зльоту «Конкорд» наїхав на неї.

Частина шини, що тріснула в цей момент, пошкодила паливний бак, а розлите пальне спалахнуло, потрапивши до форсажних камер двигунів.

Згодом сертифікат льотної придатності було відновлено, і «Конкорд» знову здійснював польоти. Здавалося б, історію можна забути, оскільки причина аварії не пов'язана із самою маркою літака. Проте довіру людей було втрачено. «Конкорд» так і не зміг повернути собі ім'я. Із цієї причини компанія зазнала значних збитків і згодом припинила комерційну експлуатацію «Конкордів».

Щось схоже трапилося й із церквою. У далекому минулому в Ім'я Ісуса чинили тяжкі злочини проти людства. Унаслідок суворої політики церковних діячів світу в минулому люди втратили довіру до церкви.

Багато хто стверджує, що щиро вірить у Бога, але до церкви йти не хоче. Люди вважають, що взаємини з Богом можна підтримувати й поза нею. Утім, церква – це такий самий заснований Богом інститут, як і шлюб. Христос промовив: **«Я збудую Свою Церкву, і брами аду не переможуть її»** (Матв. 16:18).

ЕЙНШТЕЙН ПРОТИ ЗАКОНІВ ФІЗИКИ

Альберта Ейнштейна неодноразово номінували на Нобелівську премію з фізики. Утім, його відкриття

були настільки революційними, що члени Нобелівського комітету просто не наважувалися присудити йому премію. Іноді його праці повністю суперечили доведеним раніше теоріям.

Однією з таких була теорія фотоелефекту. У 1905 році Альберт пояснив це явище, нехтуючи уявленнями про природу та будову світла, що існували до цього. До 1905 року будову світла пояснювали лише через модель хвилі. Це підтверджують різні властивості світла: відображення, інтерференція, дифракція, поляризація.

Під час експериментів з'ясували, що світло передає енергію на метал і таким чином з його поверхні вивільняються електрони. При цьому енергія кожного електрона пропорційна не інтенсивності світла, як вважалося раніше, а частоті та довжині хвилі. Цей феномен не узгоджувався з моделлю світла як хвилі, тому Ейнштейн сформулював нову гіпотезу моделі квантової природи світла: світло складається не з хвиль, а з квантів (часток). Ця модель, з одного боку, пояснює природу фотоелефекту, а з іншого – суперечить переліченим властивостям світла.

Конфлікт двох моделей природи світла не розв'язаний і досі. Проте саме за цю гіпотезу через 15 років Ейнштейн отримав Нобелівську премію.

Якщо не всі природні явища ми можемо збагнути та пояснити, то наскільки більший Той, Хто їх створив?

 Андрій Гомер

КОГДА НАДЕЯТЬСЯ УЖЕ НЕ НА ЧТО

Вследствие кораблекрушения все пассажиры и экипаж корабля погибли. Чудом спасся только один моряк. Волна выбросила его на необитаемый остров. В том, что остров необитаем, он был совершенно уверен, так как хорошо знал карту этой местности. Знал моряк и то, что все морские маршруты проходят в стороне от острова, а сам он не значится ни на одной карте.

Голодный и усталый, он стал думать, что делать дальше. Разложил свою мокрую одежду на камнях, чтобы подсохла, и пошел по берегу в надежде найти хоть какую-нибудь еду. Но все поиски моряка были тщетны: ничего съедобного на глаза не попало. Измученный, он вернулся к тому месту, где оставил вещи. И вдруг увидел, что одежда горит!

Ветра не было, и тонкий столбик дыма поднимался высоко к небу. Мужчина кинулся к своему единственному имуществу.

Но увиденное совершенно
сокру-
шило
его

дух: спа-
сать было
уже нечего.

Моряк в растерянности пытался понять, кто же на этом безлюдном острове мог ему так навредить. «Поджигателем» оказался выброшенный на берег осколок бутылки, который и преломил солнечный луч, так что тот попал прямо на его вещи. Теперь у моряка не осталось вообще ничего! Нечем было прикрыться от жары днем и от холода ночью. В отчаянии он упал на колени, простер руки к небу и со слезами воскликнул: «Господи! Зачем же Ты спас меня, если забираешь последнее?»

Долго моряк лежал на песке, не зная, что предпринять.

Прошло несколько часов. Уже смеркалось, как вдруг он увидел на горизонте корабль, приближающийся к берегу. Что за чудеса? Почему он плывет сюда, к острову, которого даже на карте нет? Неужели спасение рядом?

Мужчина взобрался на камни и стал изо всех сил махать руками.

Судно приблизилось, стало на якорь, матросы спустили на воду шлюпку. Двое сели в нее и направились к острову, на берегу которого стоял одинокий человек.

Когда матросы сошли на берег, он в первую очередь спросил, как они очутились здесь. Те рассказали, что несколько часов назад, осматривая акваторию, увидели дымок, поднимающийся со скал, одиноко возвышающихся над морем. Они знали, что островок необитаем, и решили проверить, что за дым струится. Когда подошли ближе, разглядели человека, отчаянно машущего руками.

Спасенный моряк понял, зачем Господь забрал у него последнее имущество: чтобы спасти ему жизнь. Сердце моряка преисполнилось благодарности, и он воскликнул: «Воистину нет на свете мест, забытых Господом! Слава Богу!»

**Давайте учиться дове-
рять Богу даже тогда, когда
кажется, что уже надеяться
не на что!**

ОКУЛЬТИЗМ, *або Чого не скаже астролог...*

Як ви ставитеся до підробок? Припустимо, ви відвідали картинну галерею. Екскурсовод захоплено розповідає про шедеври образотворчого мистецтва й раптом говорить, що в сувенірному магазині кожен може купити зменшену копію картини «Явлення Христа народу». Потім додає, що є художники, які на бажання замовника можуть написати таке ж полотно, яке коштуватиме недорого. Серед групи туристів завжди знайдуться охочі мати не тільки зменшену копію, а й варіант, який мистецтвознавці називають підробкою.

ПРО ПОХОДЖЕННЯ СЛОВА

Окультизм – це теж підробка. Тлумачний словник дає таке визначення цьому поняттю: «Окультизм – містичні вчення, що визнають існування прихованих зв'язків, непояснених сил у людині й космосі, недоступних для звичайного людського досвіду, але доступних пізнанню "вибраних" та "посвячених"».

Слово походить від лат. *occultus* – «схований, таємний», а також лат. дієслова *occulere* – «прикривати, приховувати». Згідно з містичними уявленнями, окультизм – надприродний, пов'язаний з потойбічним світом.

Людина завжди прагне пізнати щось таємниче та неосяжне. А тому не дивно, що астрологи й ворожки очолюють рейтинг популярності в суспільстві, адже саме вони мають знання, що здаються «недоступними для звичайної людини», а їхній зв'язок з потойбічним світом люди сприймають як шанс дізнатися свою долю.

ПРО ПЕРШИЙ ОКУЛЬТНИЙ СЕАНС

Чому ж окультизм користується такою популярністю? Якщо звернутися до історії, то можна знайти відповідь на це запитання. За основу візьмемо біблійне оповідання про створення світу й життя перших людей.

З першої книги Біблії, Буття, ми стаємо свідками незвичайної ситуації. Бог створює світ, потім – Адама та Єву, але гармонійне співіснування Творця й людей раптово обривається. Причина трагедії – окультизм. Диявол через змія звабив Єву й пообіцяв, що їхні очі розкриються й вони стануть, як Бог, пізнавши добро й зло. За його словами, Бог від початку обмежив Адама та Єву, приховавши від них щось важливе (див. Бут. 3:1-8).

Адам з Євою вже мали необхідне, однак їм захотілося чогось більшого, чогось незрозумілого й таємничого. Чому Бог сказав, щоб Адам і Єва не куштували від дерева пізнання добра й зла? Тому що не хотів, щоб вони померли. А що сказав їм змій? «Умерти – не вмерете!.. Станете ви, немов Боги, знаючі добро й зло». Зауважте, Бог дав застереження: не їжте, інакше не будете жити. А змій говорив про абстрактні речі, про якісь знання добра й зла, не розкриваючи їхнього практичного змісту.

Питання «життя після смерті» та твердження, що «смерті немає», лежить в основі окультизму світогляду.

ПРО МОЦАРТА ТА САЛЬЄРІ

Історія про гріхопадіння має свій підтекст: протистояння диявола і Бога. Очевидно, ви чули про протистояння Моцарта та Сальєрі – справжнього композитора-генія та придворного музиканта. Останній просто заздрив першому, котрий писав приголомшливу музику, і тому прагнув наслідувати його.

Від самого початку диявол так само намагається копіювати Бога. Він заздрить здатності Творця створювати живий світ з нічого, а тому всіляко намагається вигадати безліч підробок, щоб відвести людину від взаємин із живим Богом.

Окультизм – швидка «відповідь» на безліч людських потреб. «Хочете довідатися майбутнє? До ваших послуг ворожба або карти Таро, символічна мова яких приховує вашу долю». «Хочете повернути любов чоловіка або дружини? Можна знову приворожити його або її, потрібна лише фотокартка».

Замість слухати музику Моцарта, люди віддають перевагу здобуткам Сальєрі. Замість побачити справжню картину Олександра Іванова «Явлення Христа народу», вони купують зменшені копії. Замість звернутися до Творця, приходять до того, хто здатний тільки на підробки.

В основі поняття «окультизм» – слово «культ». А культ – це служіння та поклоніння божеству, звершення відповідних дій та обрядів. Отож саме з культом пов'язана найголовніша підробка диявола.

Для всіх християн тіло та кров Христа, до яких людина долучається на богослужінні, є священними. Жертва Христа – це основа віри християнина. Ці символи й спробував підробити сатана: крайнім проявом окультизму є принесення людей у жертву! От тільки наслідки цього обряду – не володіння таємним знанням, а деградація та смерть.

В оригіналі ж – християнському богослужінні – усе інакше: людина знаходить життя й об'єднується зі своїм Творцем.

Христос сказав: «Я є дорога, і правда, і життя». Бог – Творець і Викупитель – доступний кожному. Він ніколи не приховує від людини те, що їй потрібно знати для щасливого життя. Тому розумніше прагнути до Божественного Оригіналу, аніж задовольнятися смертельно небезпечними підробками.

 Юрій Захватаєв

СЛУЧАЙ с Библией

Спустя многие годы, когда Уильям работал врачом в госпитале, ему в руки попала Библия, которую оставил после своей смерти престарелый пациент.

Когда медсестра подала ее Уильяму Маккею, он был изумлен, обнаружив, что это та самая Библия, которую он когда-то продал. На ней было написано его имя.

Момент вторичного получения своей Библии стал моментом его обращения.

В словах этого гимна Уильям Маккей выразил хвалу Господу за совершенное в нем возрождение. Мелодию написал Джон Хазбенд.

Автором слов известного гимна «Да будет Тебе» является Уильям Маккей. Он написал его после того, как пережил опыт обращения. Случилось это при удивительных обстоятельствах.

В молодом возрасте Уильям не ценил Священное Писание. Однажды во время финансового кризиса он за бесценок продал Библию, которую когда-то подарила ему глубоко верующая мать.

ДА БУДЕТ ТЕБЕ

Да будет Тебе, наш Отец Всеблагий,
Вовек прославление предвечной хвалой!

Припев:

Аллилуйя, будь прославлен,
Аллилуйя, аминь!
Аллилуйя, честь и славу
Тебе воздадим.

Спаситель, прими поклоненье от нас:
Ты всеильной любовью от смерти нас спас.

Честь, славу Творцу вознесем за любовь,
Мы прославим хваленьем во веки веков.

СОБІ ЧИ ЛЮДЯМ?

Джон Девісон Рокфеллер — перший в історії доларовий мільярдер. Економісти стверджують, що велич його капіталу, якщо брати до уваги інфляцію та зміну валютного курсу, щонайменше втричі перевершувала статки навіть Білла Гейтса — сучасного американського мільярдера.

Мати Джона була дуже релігійною. Вона часто бідувала, оскільки чоловік переважно був у від'їзді і їй доводилося постійно на всьому економити.

Коли Джонові виповнилося сім років, він почав виготовляти на продаж індичок, підробляв, копаючи для сусідів

картоплю. А всі зароблені гроші вкладав у порцелянову скарбничку й уже в 13-річному віці позичив знайомому фермерові 50 доларів.

Після школи Джон закінчив тримісячні бухгалтерські курси та влаштувався працювати асистентом бухгалтера в невеличку компанію. За день він заробляв

50 центів. З першої ж зарплати Джон купив маленьку червону бухгалтерську книгу й почав вести докладний звіт усіх своїх доходів і витрат. Історики запевняють, що такі книги він вів до самої смерті.

У 1864 році Джон Рокфеллер одружився з учителькою Лорі Селестою Спелман. Весілля було доволі скромним, молодята жили в найдешевшій орендованій квартирі, обходилися без слуг, хоча вже на той час Рокфеллери належав найбільший у Клівленді нафтопереробний завод. Згодом у них народилося четверо доньок і один син.

Про скупість Джона Рокфеллера ширилися чутки. Усе в його житті було підпорядковане владі грошей. Для його дітей існував прайс на все: кожна вбита муха коштувала 2 центи, упіймана миша – 7 центів, розколоне поліно чи заточений олівець – 10. У кожного з дітей була своя грядка: за десять висмикнутих бур'янів вони отримували один цент.

Д. Рокфеллер був трудоголіком, міг прийти на роботу о 6 годині ранку, а піти аж о 22.00. Лише у віці 60 років він частково передав управління своїм заступникам, почав більше часу приділяти собі, захопився їздою на велосипеді. Успішний мільярдер виступав за повну відмову від куріння та алкоголю, вважав себе бізнесменом-християнином.

Уже в літах Джон Рокфеллер занедужав на псоріаз. Ця хвороба так змучила його, що він обіцяв величезну грошову премію тому, хто винайде препарат,

здатний повністю зцілити його. Утім, нікому це не вдалося.

Кажуть, що один з друзів Джона порадив йому: «Якщо ти справді хочеш жити, то маєш вдатися до незвичайної терапії: тобі слід ділитися своїми мільйонами з іншими». Відтоді Джон Рокфеллер справді почав займатися доброчинністю.

У Рокфеллера була мрія – дожити до 100 років. Він прожив 97, зберігши до кінця життя відмінну пам'ять та гострий розум.

Багато грошей він вкладав у дослідну медицину. І можна сказати, що завдяки Рокфеллеру людство дістало такий препарат, як пеніцилін. У 1938 році група вчених Оксфордського університету отримала грант на проведення досліджень у розмірі 5 тисяч доларів від Фонду Рокфеллера. Результатом праці вчених стало відкриття пеніциліну.

Він жертвував гроші й на боротьбу із жовтою лихоманкою. Крім того, почавши з 16 років віддавати десятину, Джон збільшував свої пожертви, доки не став великим філантропом усіх часів. Рокфеллер постійно жертвував кошти в церкви, місії, на медицину та освіту.

На кошти Рокфеллера засновано всесвітньо відомий Чиказький університет, Медичний інститут імені Рокфеллера, відновлено коледж для темношкірого населення. Наприкінці життя Рокфеллер роздав до півмільярда доларів. Навчившись віддавати, він став знаряддям у руках Божих для добра.

ЗДОРОВЬЕ ТЕЛА И ДУШИ

В 1975 году врач из Гарварда по имени Герберт Бенсон написал книгу «Техника релаксации». Он разработал несложный метод борьбы со стрессом. Этот доктор учил людей расслабляться с помощью концентрации внимания на положительных предметах.

Для многих людей результаты использования этого метода превзошли все ожидания. У них нормализовалась частота сердечных сокращений, выравнивалось дыхание, понижался уровень кортизола – гормона стресса. Доктору Бенсону также удавалось помогать людям, страдающим от бессонницы.

Затем доктор Бенсон заметил нечто интересное: в одной подгруппе пациентов в результате применения техники релаксации наблюдались более положительные изменения, чем у других. У них было лучшее самочувствие, они быстрее выздоравливали. Это были верующие люди. Они говорили, что, концентрируя свое внимание на благодати Бога, они чувствуют близость с Ним. Те, кто размышлял о чудесной любви Божьей и Его силе, отличались более крепким здоровьем, чем остальные.

Доктор Бенсон начал изучать, что именно происходило с этими людьми, когда они чувствовали особую близость с Богом. Ученые по-новому посмотрели на «настройки» мозга. Они наблюдали за тем, как реагируют различные части мозга, когда подвергаются стимуляции. Они нашли ту часть в головном мозге, которая отвечает за религиозные переживания. Ею оказалась небольшая структура миндалевидной формы, которая называется мозжечковая миндалина.

Нейробиолог Руан Джозеф сделал вывод: «Способность переживать религиозный опыт имеет нейроанатомическое основание».

Другими словами, религия находится у нас в голове.

Доктор Бенсон еще более красноречиво высказывается по этому поводу. В своей книге «Вечное исцеление» он пишет: «Генетическая программа человека сделала веру частью его природы». Доктор продолжает свою мысль следующими словами: «Мы изначально настроены на Бога».

Точно так же, как наши мускулы предназначены для физических упражнений, а наше сердце создано, чтобы наиболее эффективно функционировать при условии питания с низким содержанием жира, наш мозг настроен на то, чтобы воздавать славу Богу. То есть он был сотворен для этой цели.

Когда мы славим Бога, электрические импульсы стимулируют в мозге выработку эндорфинов – гормонов радости. Эти вещества поддерживают наше здоровье и жизнь. В книге Э. Уайт «Служение исцеления» сказано: **«Ничто не способствует здоровью тела и души больше, чем дух благодарности и хвалы»** (с. 251).

Мы сотворены Богом для славословия. Позволим же сегодня положительным эмоциям, дающим жизнь, укрепляющим здоровье и поддерживающим хорошее настроение, войти в наши сердца.

Сонячними вихідними Гордон і його батько любили виходити на прогулянку або кататися на машині долиною Напа, що в Каліфорнії. Якось після обіду вони сіли в машину й попрямували дорогою вниз.

КРАПЛЯ, ЯКА ВРЯТУВАЛА ЖИТТЯ

– Куди поїдемо цього разу? – запитав батько.

– Поїдьмо через долину на стару ртутну шахту, – запропонував Гордон, дістаючи з кишені свічку й кілька сірників.

– Звідки ти знав, що тобі все це знадобиться? – мовив батько. Гордон лише засміявся у відповідь.

Невдовзі чоловік із сином уже дісталися старої шахти. Вони припаркували машину й рушили до входу. Гордон запалив свічку, а решту сірників сховав до кишені. Він пішов уперед, а батько – слідом за ним. Найбільше їх цікавив кварц – темно-червоні смуги руд, з якої добували ртуть.

Вони йшли поволі, обстежуючи стіни тунелю. Батько нагадав Гордонові про те, що всесвітній потоп теж вплинув на поклади цих мінералів, що залягають так глибоко під землею. Вода просочувалася через каміння, капаючи зі стелі та стікаючи зі стін тунелю. Свічка в руках Гордона горіла яскраво, відкидаючи довгі тіні позаду них. Світло аж било в очі, так що вони майже не бачили нічого за крок від себе. Гордон з батьком рухалися вперед навздогад, їхня увага була зосереджена на каменях обабіч тунелю.

Раптом зі стелі прямо на свічку впала крапля води. Полум'я одразу ж згасло. Чоловік із сином завмерли на місці.

Гордон дістав із кишені сірники, щоб знову запалити вогонь. Хоч слабке полум'я загорілося лише на мить, проте воно встигло освітити Гордону те, що було попереду. Там виднілася величезна темна прірва! Він аж відсахнувся назад, наткнувшись на батька.

– П-п-п-подивися! – запинаючись, промовив Гордон, вказуючи на провалля.

Та саме цієї миті сірник згас, і батько не зміг нічого розгледіти. Вони швидко запалили свічку ще

раз, і тоді чоловік побачив, що вони стоять прямо перед глибокою прірвою. Це був покинутий вертикальний отвір шахти, який спускався до її нижнього рівня, забезпечуючи циркуляцію повітря.

Батько Гордона глибоко вдихнув, а потім вигукнув:

– Але ж ця яма може бути близько 30 метрів завглибшки! Якби ми продовжували йти, то... – але він не зміг закінчити речення, уявивши жахливий кінець історії.

Тоді чоловік підняв камінь і кинув у яму. Затамувавши подих, вони із сином чекали, коли ж камінь торкнеться дна.

Довкола панувала тиша, як раптом почувся приглушений удар! Звук відлунювався знову і знову, перекочуючись через різні рівні тунелів шахти.

– Ходімо додому, – сказав батько, міцно узявши Гордона за руку.

Сідаючи до машини, тато промовив:

– Якби ми зробили ще один-два кроки, розглядаючи камені на стінах тунелю, то обидва загинули б. Я вірю, що наш ангел-охоронець погасив нашу свічку в потрібний момент! Подякуймо ж нашому Небесному Отцеві за те, що Він урятував нам життя.

Я теж не раз дякував за це Богові. Бо якби вони впали в ту яму, то мене б не було на світі. Адже Гордон – це мій батько.

КОГДА НЕТ СИЛ ПРОСТИТЬ

Марк Финли

Скорбь и гнев одновременно овладели Элизабет и Франком Моррисами, когда пьяный водитель насмерть сбил их сына Теда. И гнев только возрастал по мере того, как они следили за судебным процессом над Томми, молодым человеком, которого обвиняли в этом жутком происшествии. Они узнали, что тем вечером

висти шокировала даже их самих. Элизабет стала молиться о том, чтобы Господь помог им найти выход из положения.

Однажды Элизабет услышала, как в рамках реабилитационного курса Томми выступал в школе, где раньше учился Тед. Ей показалось, что он искренне раскаивался в содеянном. И Элизабет набралась смелости, чтобы после выступления поговорить с ним. Когда она узнала, что никто ни разу не навещал его в тюрьме, то решила посещать его.

Первый визит начался с нескольких минут напряженного разговора. Затем Томми

неожиданно воскликнул: «Миссис Моррис, я так сожалею! Прошу вас, простите меня!»

Внутри у Элизабет все замерло, когда она смотрела на убийцу своего сына. Она хотела избавиться от ненависти и боли, но все человеческие инстинкты твердили ей одно: «Месть!»

Однако в тот момент произошло нечто такое, что избавило ее от нежелания простить. Женщина отчетливо услышала слова Человека, Который молился на кресте. Казалось, эти слова раздавались по всей комнате: **«Отче, прости им... Отче, прости им»** (см. Лк. 23:34).

Элизабет Моррис простила Томми и сама попросила прощения за ту

Томми напился до такого состояния, когда уже ничего не понимал, сел в машину, выехал на дорогу и совершил лобовое столкновение с автомобилем их сына.

Франк Моррис погрузился во все подробности судебного процесса и жил в ожидании того дня, когда Томми признают виновным.

Но душевные муки этой семейной пары не прекратились даже после того, как Томми вынесли обвинительный приговор о тюремном заключении. Они считали себя христианами, но глубина их нена-

ненависть, которую лелеяла к нему в своем сердце все это время.

Женщина продолжала навещать Томми в тюрьме. Она смогла убедить парня в том, что Бог силен помочь ему отказаться от пристрастия к алкоголю. Томми согласился пройти интенсивный курс по изучению Библии, который со временем успешно закончил.

Однажды муж Элизабет, Франк, должен был заехать за Томми и отвезти его на программу «Матери против пьяных за рулем». Франк не был до конца уверен, сможет ли он поддерживать разговор с этим молодым человеком. Но когда они уже ехали в машине, Томми с энтузиазмом рассказывал обо всем новом, что узнал из уроков по изучению Библии. Стало понятно: он доверился Христу.

Неожиданно Томми сказал: «Как бы мне хотелось принять крещение!» Когда он произнес эти слова, они как раз проезжали мимо церкви Франка. Франк был служителем, поэтому имел право совершать обряд крещения. Казалось, этот момент подготовило само провидение.

Два человека вошли внутрь пустого храма. Франк подвел Томми к баптистерию, и они ступили в воду. Когда Франк поднял свою руку и сказал: «Во имя Отца, и Сына, и Святого Духа», он не мог не вспомнить о том, как эти же слова на этом же месте произносил когда-то над своим собственным сыном.

Когда Томми вышел из воды, он обнял Франка и сказал: «Простите меня». Вода из баптистерия все еще стекала с одежды Франка, но он уже почувствовал, как прощение, которое подарил ему Христос Своей смертью, нежным теплом начинает овладевать

всем его телом. И он негромко произнес: «Я прощаю тебя».

С человеческой точки зрения у Томми было немного шансов оставить свое пристрастие к спиртным напиткам. В его памяти все еще были свежие воспоминания о том, в какой неблагополучной семье он рос, как с 16 лет начал употреблять алкоголь. Но Томми поборол эту вредную привычку. Он нашел себе постоянную работу и полностью посвятил свою жизнь служению Господу.

Почему? Не в последнюю очередь потому, что Франк и Элизабет стали для него такими родителями, которых у него никогда не было. Элизабет каждый день навещала его в тюрьме. Семья попросила судью позволить Томми каждые выходные проводить у них дома, и он начал обедать и молиться с ними.

Скорбящая семейная пара снова обрела сына в том, кого все человеческие инстинкты призывали ненавидеть.

Когда мы с любовью прощаем тех, кто поступил с нами несправедливо, их сердца также наполняются любовью. Сегодня с Божьей помощью простите тех, кто поступал с вами несправедливо, кто причинял вам боль, а затем увидите, как будут рушиться барьеры между вами. Вы будете удивлены, какой исцеляющей силой обладает Христово прощение в нашей жизни и в жизни окружающих нас людей.

ПІД ШАМАНСЬКІ БУБНИ

Незважаючи на величезну популярність, якою користується музика в сучасному суспільстві, ставлення до неї досить поверхове, нерідко обумовлене поняттями «модно» – «не дуже модно», «подобається» – «не подобається». При цьому мало хто замислюється про той вплив, який має музика на людину. **o**

■ МУЗИКА В РЕЛІГІЇ

В усіх релігіях світу музика посідала чільне місце в служінні. Досліджуючи Святе Письмо, ми бачимо, що співом супроводжувалися найважливіші акти в історії. Вих. 14:31 – 15:20, 21 – при виході з Єгипту; 2 Хр. 5:12, 13 – під час освячення храму; Псал. 126:1, 2 – при поверненні з вавилонського полону; Матв. 26:30 – після останньої вечері з Христом. Співом завершиться, як свідчить Біблія, й остаточна перемога народу Божого.

Укладачами псалмів були Мойсей і цар Давид, які приділяли їм особливу увагу. Апостол Павло теж говорить про важливість співу в служінні Господу:

«Слово Христове нехай перебуває у вас щедро, в усякій мудрості. Навчайте і застерігайте самі себе, з вдячністю співаючи Богові у своїх серцях псалми, прославлення, духовні пісні» (Колос. 3:16).

Зауважмо, що роль духовного співу в справі наставлення й повчання людей часом не менша, ніж навіть читання Святого Письма. Духовний спів – це молитва, звернена до престолу Всевишнього. Сила співу така, що змушує відступати нечистих духів від людини. Про силу музики сатана теж прекрасно знає. А тому використовує її в релігіях, створених ним самим у різні часи. Проте музика, написана ним, діє на людину як гіпноз, вводячи її в

транс. Діапазон такої музики великий, починаючи від шаманських бубнів народів Півночі й закінчуючи... «шаманськими бубнами» народів Європи.

У релігійних системах буддизму й індуїзму музиці теж належить провідна роль. У тантричному буддизмі викликання духів та служіння нечистій силі зазвичай супроводжуються окультною музикою.

■ МУЗИКА В ПОЛІТИЦІ

Приділяли велику увагу музиці й створені тим самим князем темряви диктаторські режими XX століття. Фашистську імперію Гітлера неможливо сьогодні уявити без смолоскипових походів під бій барабанів і маршів.

Вдивляючись у кадри кінохроніки, легко простежити, як після багатогодинних мітингів під звуки маршів тисячі людей перетворюються на натовп, єдине ціле, де кожний втрачає свою індивідуальність і діє за принципом стадної поведінки.

Особлива музика й пісні стали невід'ємною частиною режимів Мао Цзедуна в Китаї, Пол Пота в Кампучії, Кім Ір Сена в Північній Кореї.

■ СУЧАСНА МУЗИКА І МОЛОДЬ

Якщо люди усвідомлюють, яке місце музики в релігійних обрядах та філософії країн диктаторського режиму або на фронті, то впливу сучасної музики на молодь не надають особливого значення. Єдине зауваження, яке часом роблять

батьки своїм дітям, котрі слухають рок, стосується гучності. Дорослі часто називають її «віковою хворобою молоді», проте не вбачають у ній чогось небезпечного.

Вплив сучасної музики сьогодні недооцінюють, проте саме вона є ключем до розуміння багатьох проблем нашого суспільства.

Люди ХХ ст. стали свідками дивного факту: уперше за історію людства соціальна, економічна й культурна революція обрала свій шлях вираження через музику. Та помиляються ті, хто розглядає рок просто як непрофесійну, спрямовану лише на отримання прибутку музику.

Ні, рок – це не примітивна музика. Інакше вона не завоювала б такої популярності в усьому світі. Цей стиль не знайшов би собі стількох прихильників серед дітей вищого суспільства, студентів провідних університетів. Якщо запитати в шанувальників року, чим він їм подобається, почуємо: «Рок робить мене вільним, він відповідає на запити моєї душі». Рок допомагає таким людям знайти собі однодумців, відчуті підтримку, позбутися відчуття самотності.

Рок – не просто музичний напрям, а світогляд, стиль життя, релігія.

■ ЖИТТЯ РОК-МУЗИКАНТІВ

Яким же чином багато сучасних рок-музикантів здобули собі величезну популярність? Соліст групи Black Sabbath («Чорна субота») Оззі Осборн на концерті перекусив горло кажана, Джиммі Хендрікс грав на гітарі зубами, Френк Заппа звеличував розпусту як шлях до свободи, Джим Моррісон пропо-

відував про необхідність хаосу й руйнування всіх суспільних норм.

Дуже багато рок-музикантів були гомосексуалістами, які не лише не приховували, а навпаки, хизувалися цим. Так, Джим Моррісон був кумиром молоді, бо його вважали «новим еротичним агресивним типом». Унаслідок цього багатомом здається, що поняття шлюбу відійшло в таку сиву давнину, що про це вже всі й забули.

Такі «боги сцени» часто виступають під дією наркотиків, ведуть аморальне життя, заражаючи одне одного та своїх шанувальників СНІДом, венеричними захворюваннями, від чого вже померло чимало зірок року. Крім нічим не прикритої розпусти, рок-співачі захоплюються східною філософією, магією, окультизмом... Свої пісні вони іноді відкрито присвячують сатані або використовують диявольську атрибутику.

Сьогодні, як і в стародавні часи, музика може бути як благословенням, так і прокляттям для тих, хто її слухає. Вона здатна лікувати, але здатна й руйнувати. Яку музику сьогодні оберемо ми? Вибір за нами!

ПОЧЕМУ НЕБО ГОЛУБОЕ?

«Какого
цвета небо?»
Оказывается,
у неба нет цвета.
«Не может быть! –
скажете вы. – Оно
же голубое!»
Как объясняется
это явление?

Приближаясь к Земле, световые волны проходят через молекулы атмосферы.

Некоторые из них, сталкиваясь с молекулами, преломляются. В итоге получается световой спектр неба: красный рассеивается, оранжевый, желтый, зеленый и очень много голубого. Но так как наши глаза более чувствительны к синему, чем к какому-либо другому цвету, и мы воспринимаем синие световые лучи, поэтому небо в ясную погоду кажется нам только голубым.

То же самое происходит, когда мы видим розовые, зеленые, лиловые, оранжевые и красные лучи заката. Лучи заходящего солнца преломляются под небольшим углом. Они должны пройти значительное расстояние через самые плотные слои атмосферы, которые расположены рядом с Землей. Благодаря этому мы видим несколько цветов одновременно.

Сделаем вывод. Если смотреть сквозь земную атмосферу, то сама

по себе она бесцветна, но ее свойства позволяют нам видеть цвета спектра. Земная атмосфера – это чудесная оболочка. Она состоит из тщательно подобранного Господом набора элементов, которые поддерживают все живое и защищают ее от воздействия вредных ультрафиолетовых лучей, излучаемых солнцем. Лучи, несущие свет, пропускаются, а лучи, причиняющие вред, фильтруются атмосферой.

Давайте будем стараться не наносить вреда атмосфере, ибо загрязнение воздуха разрушает ее. Ее животворное влияние необходимо нам каждый день. Признать мудрость Творца, дающего нам воздух, которым мы дышим, и атмосферу, защищающую нас, а также прекрасное голубое небо, радующее сердце, – предназначение каждого из нас.

Зв Джеймс и Присцилла Такер

Если вы когда-нибудь видели двойную радугу, то могли заметить темное пространство между двумя радугами, которое гораздо темнее неба. Радуга – это результат преломления световых лучей, когда они проходят сквозь капли дождя.

Иногда можно увидеть несколько видов радуги. Большинство из них встречается крайне редко. Чтобы увидеть подобное зрелище, надо оказаться в нужном месте, в нужное время и внимательно наблюдать.

Радуга, которая появляется на закате или на рассвете, будет полностью красного цвета из-за сильного преломления световых лучей в атмосфере земли в такое время суток. Еще существует белая радуга, которая появляется в тот самый момент, когда капли воды превращаются в туман, особенно это явление распространено в северных широтах. Радуга в тумане – кристально-белого цвета.

Лунная радуга появляется очень редко и только тогда, когда на небе растущая полная луна. В ней присутствуют все цвета радуги,

но она белого цвета, потому что все остальные цвета слишком бледные. Лунная радуга – это настолько редкое явление, что вероятность ее увидеть сводится к одной радуге из тысячи.

Зеркальная радуга появляется у кромки безмятежной глади воды, например, у озера. Как и предполагает название, – это зеркальное отражение радуги над водой.

Яркость радуги зависит от размеров дождевых капель, сквозь которые пробивается солнечный свет. Чем больше капли, тем ярче радуга. Как только капли станут меньше, она становится бледнее.

Радуга – это прекрасный подарок от Бога человечеству, сделанный после потопа. Каждый раз, когда вы видите любую радугу в облаках, вы можете еще раз убедиться в том, что Бог выполняет Свои обещания.

«МАЛЕНЬКІ ВЧИТЕЛІ»,

*або Чого діти
вчать батьків*

Усім відома приказка:
«Курку яйця не вчать».
Багато батьків справді
вважає, що в дітей немає чого
вчитися. Мовляв, дитині потрібно
вчитися в старших.

Якщо ми подивимося на життя дитини, як вона ставиться до своїх проблем, труднощів, помилок, як радіє сонячному світлу, пташкам, цуценяті, нам є над чим замислитися. Діти повертають нас у світ радості, показують, наскільки він прекрасний.

Сім років тому, одного літнього вечора ми з восьмирічним сином поверталися додому з прогулянки й побачили маленького їжачка. Син так радів тваринці, що упродовж вечора тільки про неї й говорив. Наступний ранок розпочався з розповіді про цю тварину.

І таких джерел радості в дітей є багато. А чому радіємо ми, дорослі? Як часто виявляємо радість?

Відкритість, щирість і безпосередність нам теж варто перейняти в дітей, котрі говорять те, що думають, не приховуючи своїх почуттів.

Діти навчають нас бути «тут і зараз». Якщо вони чимось займаються, то всю свою силу та енергію спрямовують на заняття. Вони не замислюються над тим, що було в минулому, не переживають у цей час про майбутнє. Вони повністю поглинуті своєю справою.

Якби ми, дорослі, ставилися до труднощів і негараздів, як діти, то проблем було б значно менше. Часто діти після прикрого випадку кажуть: «Нічого, зараз виправлю, приберу...» Саме такий підхід до ситуації – підхід з миром в серці, без напруги та

занепокоєння – сприяє прийняттю правильного рішення. Під впливом почуттів ми не здатні конструктивно проаналізувати ситуацію й розв'язати проблему.

Діти не ставляться критично до своїх помилок, а сприймають їх як природний етап свого розвитку. Для них звично вчитися на своїх помилках і робити відповідні висновки. Це дорослі зараховують помилки до проблем і вчать дитину такому ж ставленню до них.

Перші роки свого життя дитина вірить у себе. Навчившись ходити, вона йде туди, куди заманеться, і не думає про те, що їй щось не вдасться. Хоча шлях до мети і супроводжується падіннями, дитина, підводячись, іде далі. Пізніше, вибираючи собі заняття чи гуртки, дитина вірить у свої сили та можливості. Лише дорослі часто повторюють: «Ти не зможеш. Тобі не вдасться».

Діти вчать нас любити –
любити без будь-яких умов.
Їхня любов не очікує нічого
натомість. Вони люблять усім
своїм серцем, відчувають
глибинний стан любові і в
цьому стані діють. Їхня увага,
турбота, подарунки сповнені
любові, тому такі при-
ємні для нас. ☺

Трапляється, що дитина не хоче снідати або гратися з іншими хлопчиками і дівчатками на вулиці, і всім своїм виглядом показує це. Вона може вмовляти батьків, щоб залишитися при своїй думці.

Дітям притаманно прислухатися до свого внутрішнього голосу. Вони інтуїтивно відчують емоційну атмосферу, у якій перебувають. Часом діти не хочуть розмовляти з людиною, яка нам здається ввічливою і культурною. Вони «зчитують» внутрішній стан інших людей, а потім визначають свої подальші дії. Їхнє відчуття ситуації правильне, навіть якщо логічні пояснення відсутні.

Двадцять дев'ять років тому, коли мені було вісім років, а брату – шість, до нас приїхав гість – чоловік років тридцяти п'яти. Щойно він зайшов у наш дім, привітався, брат сказав: «Ти у нас щось украдеш». Батьки відразу ж спробували виправити ситуацію, пояснюючи брату, що не можна так говорити і ставитися до людей. Коли гість поїхав, виявилось, що зникли рукавички і дипломат батька. Потрібно вчитися у дітей дослухатися до себе.

Цінні уроки наших дітей щодо сприйняття чужої думки. Якщо вони вирішили зробити щось важливе, то не замислюються над тим, що ж про них подумують інші. Діти просто роблять те, що вважають за потрібне. Адже думки інших людей бувають різними і часто вселяють сумніви. Діти не керуються чияюсь думкою під час прийняття важливих рішень.

Вони багато мріють, не замислюючись над тим, наскільки реальна їхня мрія. Віра у свою мрію допомагає дитині побачити можливості для того, щоб її здійснити. І все докілья

вона сприймає як союзника у здійсненні мрії.

Часто діти виступають у ролі вчителів, навчаючи батьків, якими їм потрібно бути. Щойно ви почнете сприймати дитину як учителя, як зауважите, що вона сама говоритиме, якими вам необхідно бути.

Жан-Жак Руссо писав:
«У дитини своє особливе вміння бачити, думати і відчувати; немає нічого безглуздішого, ніж намагатися підмінити у дітей це вміння нашим».

В одній сім'ї семирічна дівчинка сказала: «Я просто хочу, щоб у цій оселі було мирно і спокійно». Восьмирічний хлопчик запитав: «Мамо, знаєш, яка найбільша сила у світі?» – «І яка?» – перепитала мама. – «Любов», – відповів син.

Уроки, які викладають нам діти, індивідуальні для кожної родини.

Діти вчать батьків:

- Радіти життю
 - Відкритості й щирості
 - Бути «тут і зараз»
 - Труднощі і помилки сприймати як природний етап розвитку
 - Вірити в себе
 - Любити
 - Слухати своє серце
 - Не керуватися думками інших людей
 - Мріяти і здійснювати свою мрію
- Діти – наші вчителі, лише дозвольте їм бути такими.

Непростительный
ГРЕХ

Один из фундаментальных вопросов жизни, на которые должен ответить себе человек: «Кем для меня является Бог?» Часто многие представляют Всевышнего в образе карающего властелина, следящего за каждым человеческим промахом. Другие убеждены, что каждый их грех Господь вспоминает всякий раз, когда они снова совершают что-либо неприглядное в Его глазах. И, конечно же, в таком случае грехов может набраться столько, что мера Божьего терпения будет переполнена. ◀

Идея греха, который Бог не может простить, прижилась в христианстве и стала развиваться далее. Так появилось учение о «семи смертных грехах». В этот список вошли особо вопиющие с точки зрения морали преступления, такие как умышленное убийство, «содомский грех», притеснение нищих, вдов и сирот, лишение платы работников, оскорбление родителей. Появилось разделение грехов на «тяжелые» и «обыденные», что способствовало проявлению у людей беспечности к кажушимся «греховным мелочам».

На страницах Библии есть упоминание о грехе, который, казалось бы, не регламентируется Десятью Заповедями. Этот грех называется хулой против Святого Духа. О нем говорит Сам Христос: **«Истинно говорю вам: будут прощены сынам человеческим все грехи и хуления, какими бы ни хулили; но кто будет хулить Духа Святого, тому не будет прощения вовек, но подлежит он вечному осуждению»** (Мк. 3:28, 29).

Что же такое хула на Духа Святого? Может, это неодобрительное однократное высказывание в адрес третьей Личности Божества? Неужели Бог настолько придирчив? Библия говорит: **«Ибо от слов своих**

оправдаешься, и от слов своих осудишься» (Мф. 12:37). Но ведь в состоянии аффекта человек может наговорить что угодно!

Одна женщина пережила тяжелые семейные потрясения. Она делилась: «В самые сложные минуты я выходила в поле и говорила: “Боже, если Ты есть на Небесах, то поразь меня, чтобы я не мучилась!” Я тогда отзывалась о Нем неодобрительно, ведь Он допустил, что моя жизнь исковеркана». Неужели Бог не примет во внимание все обстоятельства, при которых подобные слова были произнесены?

Библия представляет Бога внимательным к мелочам, но бесконечно великодушным. Важно понять, что же Иисус имел в виду на самом деле, проанализировав сложный стих в его непосредственном контексте – Мк. 3:20-30.

Перед нами – одна из сцен конфликта Иисуса с религиозными авторитетами того времени. Спор идет о миссии Христа. Мессианские ожидания тогда заключались в следующем: должен прийти Божий посланник, который приведет Израиль к политическому доминированию и успеху. Но что касается Иисуса, то Он всегда представлял Свое мессианство абсолютно другим по сути и направлению. Единственный неверный шаг сделал бы Его заложником человеческих чаяний и орудием религиозной политики. Но Христос использует эту ситуацию, чтобы разъяснить суть Своей миссии.

Всегда ли мы просим у Бога мудрости правильно представить перед другими Его характер?

Жизнь Иисуса, Его поступки были красноречивы. Когда Он открыл людям вечные истины, а затем подкрепил Свои слова исцелением бесноватого, это было ярким доказательством Его неземного авторитета. Тут же вмешались книжники, пытающиеся присвоить себе право выносить безапелляционные вердикты по поводу того или иного явления: **«Он изгоняет бесов силою князя бесовского»** (Мф. 9:34).

Понимали ли эти учителя Закона, какой страшный ярлык они вешают на Христа? Спаситель призывал: **«Когда не верите Мне, верьте делам Моим, чтобы узнать и поверить, что Отец во Мне и Я в Нем»** (Ин. 10:38). Фарисеи догадывались, что сила Иисуса исходит от Бога. Но признать это не посмели, поскольку такой Мессия, как Иисус, был для них крайне неудобен.

Однажды психологи проводили интересный эксперимент. Перед человеком положили белый шарик и стали пускать в комнату по очереди 10 людей, уверявших, что шарик черный. И когда наконец этого человека спросили, какого цвета шарик, он, слегка смутившись, ответил: «Черный». Вот какую силу имеет мнение большинства, особенно если оно подкреплено чьим-либо авторитетом.

Человек может добровольно ослепить себя. В пьесе Леонарда Герша «Такие свободные бабочки» автор выразил интересную идею: «Самый глухой тот, кто не хочет слышать. Самый слепой тот, кто не хочет видеть». Об этом говорит и Писание: **«Ибо огрубело сердце людей сих, и ушами с трудом слышат, и очи свои сомкнули, да не узрят очами,**

и не услышат ушами, и не уразумеют сердцем, и не обратятся, чтобы Я исцелил их» (Деян. 28:27). Это справедливо и по отношению к оппонентам Иисуса. Поэтому Христос приводит Свои аргументы. Он задает им вопросы, на которые невозможно ответить «нет». Фарисеи, так и не поняв, что Царство Небесное уже пришло со служением Иисуса Христа, своим авторитетом заслоняли вход в него многим другим людям.

Роль сатаны заключается в том, чтобы вносить замешательство в ряды детей Божьих.

Христос предупреждает об опасности духовной слепоты, когда мы неспособны различить действия Святого Духа и сатанинских сил или приписываем одно другому. Это и есть хула на Духа Святого, свидетельствующая о закрытости человеческого сердца для Божьей благодати. Хула на Духа Святого – это констатация духовного состояния, до которого себя довели ярые оппоненты Иисуса.

Будем же внимательны и мы, чтобы наша жизнь была верным свидетельством о Боге. Пусть Господь дарует нам сердце чистое и способность постоянно видеть Его проявления и слышать Его голос!

38 Богдан Коваль

ОБМАН, ЩО ДОРОГО КОШТУЄ

 Маргарита Заморська

Левову частку ліків на нинішньому фармацевтичному ринку сьогодні становлять гомеопатичні препарати, створені на основі звичайних лікарських рослин (фітогомеопатія), мінералів, ароматних олій тощо. Що це – дієвий природний засіб чи розрекламоване плацебо? ►

Дехто стверджує, що гомеопатія – це система лікування дуже малими дозами ліків. Проте малі дози ліків і розведень застосовують і в традиційній медицині. Наприклад, для полоскання ротової порожнини та горла використовують 0,1-0,01 % розчин калію перманганату (марганець). Щоб отримати 0,01 % розчин, необхідно взяти одну частину цієї речовини й розчинити її в 10 000 частин води (майже 10 л води на 1 г калію перманганату)! Чим же це відрізняється від гомеопатії?

В алергології в минулому столітті існував метод лікування бронхіальної астми шляхом введення в організм мізерно малих доз алергенної речовини. Метод визнали дієвим, коли зареєстрували випадки полегшення симптомів хвороби.

В інструкції гомеопатичного препарату «Анаферон Д» (дитячий) вказано, що він діє так само: стимуляція організму мінімальними дозами спеціальних антитіл активізує вироблення інтерферону – речовини, завдяки якій підвищується опірність організму до вірусних інфекцій.

У чому ж різниця між цими двома методами?

● ОСНОВА МЕТОДУ

Офіційною датою виникнення гомеопатії вважають 1796 рік, коли її засновник, німецький лікар Самюель Ганеман, видав працю «Досвід нового принципу виявлення цілющих властивостей лікарських речовин», у якій описав незвичайний спосіб отримання ліків і нову методіку їхнього призначення.

Як стверджує християнський служитель Петро Лунічкін у статті

«Гомеопатія», за словами самого Ганемана, він зустрічався із представниками позаземних цивілізацій і при контакті з ними здобув уявлення про шляхи лікування «подобною», про підбір сировини та її приготування. Цю думку підтверджує відомий у наукових колах великий французький лексикон «Ларус XX століття»: Ганеман вірив, що гомеопатію він отримав «через одкровення від неземної влади». Із 22 років він був членом масонської ложі й не тільки товаришував із Францом Антоном Месмером, а й сам займався месмеризмом (гіпнозом).

Утім, навіть якщо залишити поза увагою спосіб, за допомогою якого Ганеман отримав уявлення про новий метод лікування, застережливими є ще й такі чинники:

- міра розведення речовини;
- технологія приготування гомеопатичного препарату;
- методика підбору речовини;
- вплив гомеопатичного засобу на розум і психіку.

● МІРА РОЗВЕДЕННЯ РЕЧОВИНИ

Для наочності візьмемо той самий перманганат (марганець). У медицині використовують розчин, отриманий шляхом розведення 1 г (0,01 % розчин) у 10 л води. Для гомеопата це дуже концентрований розчин. Щоб отримати гомеопатичний препарат марганцю, скажімо, у розведенні 30X, необхідно розвести порошок калію перманганату 10^{30} разів! Інакше кажучи, потрібно взяти 1 г цієї речовини й розвести в 1 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 000 літрів води!

Цікаво, що, за підрахунками вчених, води Світового океану містять лише 1370 млн км³, що становить 137×10^{19}

літрів! Будь-які малі дози, що застосовуються в медицині, не порівняти з гомеопатичним розведенням тієї ж речовини.

● ТЕХНОЛОГІЯ ПРИГОТУВАННЯ ГОМЕОПАТИЧНОГО ПРЕПАРАТУ

Чільне місце посідає метод струшування, або, як стверджують гомеопати, потенціювання ліків. Виявляється, просто розбавити препарат недостатньо, його необхідно струснути після кожного послідовного розведення (від 10 до 100 разів). Самі гомеопати погоджуються з тим, що головним дієвим джерелом у таких засобах є не сама речовина, а енергія.

Ганеман вірив, що «енергійно струшувана або подрібнена в порошок речовина» з кожним етапом розведення залишає після себе «духоподібну» есенцію, «яка не сприймається більше почуттями», а здатна лікувати шляхом повернення в тіло «життєвої сили». Сучасні його прихильники запевняють, що навіть коли остання молекула загублена, «пам'ять» про речовину зберігається. Вивільняється якась усесвітня енергія речовини, що й справляє цей ефект.

Гомеопати стверджують, що гомеопатичні речовини не обов'язково вживати, достатньо носити їх у кишені одягу чи вдихати як аромат. «Енергія» навіть у такому разі спричинить певний вплив і зміни в організмі.

● МЕТОДИКА ПІДБОРУ РЕЧОВИНИ

Лікар-гомеопат достеменно вивчає так званий «астрогомеопатичний

портрет пацієнта», на підставі чого призначатиме препарат, що «вирівнюватиме енергію» хворого. Що ж це за енергія, яку неможливо виміряти звичайними приладами й лабораторними тестами?

● ВПЛИВ ГОМЕОПАТИЧНОГО ЗАСОБУ НА РОЗУМ І ПСИХІКУ

Якщо людина починає вживати гомеопатичні засоби, як стверджують гомеопати, починається поступова трансформація.

«Гомеопатія вражає розум (свідомість) людини й відкриває доступ до підсвідомості для внесення в неї «інформаційного впливу» так званими позаземними цивілізаціями. Самопізнання, що веде до самовдосконалення, – ось кінцева мета гомеопатичного лікування».

Наш обов'язок – триматися осторонь усього, від чого віє окультизмом чи спиритизмом (див. П. Зак. 18:9-12; 29:29).

Сьогодні гомеопатичні засоби часто призначають дітям, малечам віком до одного року. Купуючи препарат, особливо у вигляді 10 таблеток чи 5 ампул, ми навіть не підозрюємо, що придбали гомеопатичні ліки. П'ємо, одужуємо, зберігаємо залишки вдома. А потім можемо мати духовні проблеми...

Бог звертає увагу на важливість закону причинно-наслідкових зв'язків. Непослух призводить до гірких наслідків – хвороб та смерті. Якщо ми житимемо відповідно до Його Заповідей, то природним результатом стане життя та здоров'я з надміром.

РОЗСУДЛИВІСТЬ ЖІНКИ

У ті часи й у тій місцевості, де вона жила, дівчата не мали змоги обирати собі чоловіка. Вона вийшла заміж за того, на кого їй вказали батьки. Без сумніву, як і більшість дівчат, вона мріяла про те, що її наречений буде красивим, ніжним і добрим. Та її сподівання не справдилися.

Ми не знаємо, чи був її чоловік злим і скупим від самого початку, чи набув ці неприємні риси характеру пізніше... Ця історія про Авігаїл. Біблія розповідає, що вона була «доброго розуму та вродлива», а її чоловіком був Навал, **«жорстокий та злочинний»** (1 Сам. 25:3). Хоч Навал і був багатим, у нього було три тисячі овець і тисяча козлів (у ті часи багатство вимірювалося саме наявністю домашньої худоби), але духовно й морально

він був злидарем. Авігаїл прожила б нещасливе життя, якби не випадкова зустріч її чоловіка зі сміливцем на ім'я Давид, котрий у юному віці був помазаний на царя над Ізраїлем. Хоч Давид і переживав тяжкі часи, та попереду на нього чекав успіх.

ВАРТИЙ ШМАТКА ХЛІБА

У певний період часу Давид разом зі своїми людьми захищав пастухів Навала. Свої обов'язки вони виконували добре, але коли слуги Давида пішли до господаря попросити їжі, Навал повівся грубо.

«Хто такий Давид? – цинічно запитав Навал. – Невже я візьму хліб свій і воду свою та зарізане, що нарізав я для своїх стриживів, та й дам людям, яких не знаю, звідки вони?» (див. 1 Сам. 25:11).

Пастухи Навала підтвердили, що люди Давида охороняли їх, але Навал відмовився їх слухати й допомогти Давиду. Ця відмова поставила Навала в незручне становище. Його сім'я перебувала в небезпеці, адже Давид погрожував напасти на дім Навала (див. 1 Сам. 25:21, 22).

Авігаїл узяла ситуацію під свій контроль. Вона не зверталася до сердитого Навала, бо знала, що той не послухає її, а натомість відрядила своїх слуг з харчами до Давида. Авігаїл поїхала слідом за слугами на віслюкові вклонитися Давидові. Вона перепросила в нього за поведінку чоловіка й запропонувала йому привезені харчі. Після цього Авігаїл благала Давида не мстити її чоловікові та родичам.

Повернувшись додому, наступного ранку жінка розповіла все, що сталося. Написано, що серце Навала завмерло, як «камінь». І через десять днів він помер. А Давид згодом узяв Авігаїл собі за дружину.

ЩАСЛИВИЙ КІНЕЦЬ?

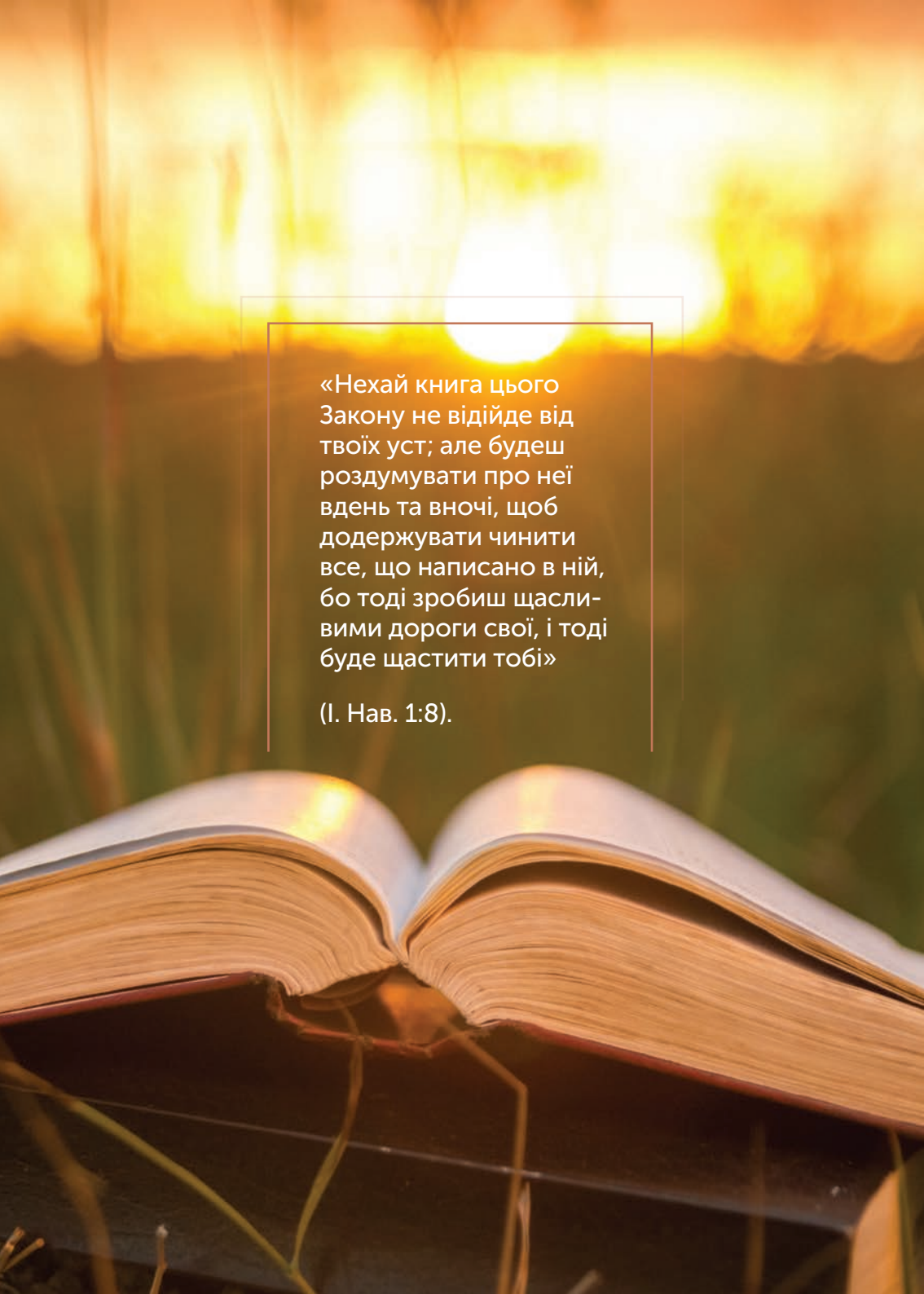
Злі та не варті довіри чоловіки не завжди усвідомлюють, яких страждань завдають тим, хто поряд. Проте приклад Авігаїл може надихнути багатьох жінок бути сміливими та терпеливими. Авігаїл ніколи не втрачала гідності, навіть якщо не отримувала поваги від чоловіка. Під час бесіди з Давидом вона виявила самовладання та люб'язність. Хоч жінка й попросила вибачення за вчинки Навала, але вона не виправдовувала їх перед Давидом. Авігаїл не сперечалася зі своїм чоловіком, але й не опускалася до його рівня.

Багато сучасних Авігаїл страждає від егоїстичних і неухажливих чоловіків. Звичайно, найлегше вступити в нескінченний конфлікт, але ні до чого доброго це не приведе. Нападаючи на такого негідного чоловіка, ви лише зневажите себе.

Авігаїл знала, що не може змінити Навала. Вона взяла на себе відповідальність за свої вчинки й вирішила проявляти гідність та ласку навіть у тих ситуаціях, які могли вдарити по її самоповазі. Жінка не дозволила Навалові осквернити її характер, натомість твердо вирішила зберігати чистоту.

Можливо, у вас схожі стосунки зі своїм чоловіком. Та це не означає, що ви не можете нічого змінити. Господь подарував вам здатність правильно реагувати на неправильні вчинки. Ви не в змозі змінити свого чоловіка, проте ви можете змінити свою реакцію на його дії. Оберіть у складних ситуаціях діяти винахідливо, люб'язно та гідно, як діяла Авігаїл. Ви можете цілковито довіряти Богові й бути певними, що Він подбає про вас.

ОЧ Дж. Морган-Коул

The image features a warm, golden sunset in the background, with the sun low on the horizon and its rays filtering through a field of tall grass. In the foreground, an open book lies flat, its pages slightly aged and reflecting the ambient light. A thin, dark rectangular border frames a block of text centered on the page.

«Нехай книга цього
Закону не відійде від
твоїх уст; але будеш
роздумувати про неї
вдень та вночі, щоб
додержувати чинити
все, що написано в ній,
бо тоді зробиш щасли-
вими дороги свої, і тоді
буде щастити тобі»

(І. Нав. 1:8).